

Hva er telepati? - En adaptiv fasekonjungert resonans med objektets assosierte kvantehologram.

Et foredrag av Monica Iselin Evang i forbindelse med eksamen som adferdsterapeut/dyretolk juni 2007

Helt siden jeg begynte å studere til dyretolk har mange forsikret meg om at det er mulig å forklare telepati vitenskapelig, men ingen har villet gi meg forklaringen. På et foredrag om healing sa foredragsholderen at vi må gå til kvantefysikken. Punktum. Tilhørerne i salen var stumme av ærefrykt og svelget gladelig resten av foredraget. Selv satt jeg igjen med en litt besk smak i munnen. Hvorfor kom han med så innbydende ord som «kvantefysikk» uten å begrunne det? Senere oppdaget jeg at k-ordet er skikkelig hipt innen de alternative kretsene og mange elsker å slenge ut: «Det er på grunn av kvantefysikken!» med en andektig mine når de får spørsmål om hva et eller annet oversanselig fenomen skyldes.

Jeg bestemte meg for at jeg ville finne ut av dette selv da Amelia Kinkade i sin bok «Telepatisk kontakt» kom med noen kildehenvisninger og tok en tur til kildene selv. Det var virkelig spennende å oppdage at det faktisk er gjort en del seriøs forskning på området, og jeg fikk endelig et svar på vilke teorier og hypoteser som er postulert om emnet. Og for å forstå det må vi gå til *kvantefysikken!*

Men først: Hva er så telepati?

Telepati stammer fra de greske ordene «Tele» som betyr «avstand», og «pathe» som betyr «følelse». Direkte oversatt kan man kalle det fjernfølelse også kjent som intuisjon, magefølelse, oversanselig informasjon, utenomsanselig informasjon eller fremsynthet. Det er mange forskjellige meninger om hva telepati er, men tre fellestrekk er fremtredende:

1. at man bruker kroppen sin som sender og mottaker av informasjon man ikke kan motta ved hjelp av de fem sansene vi kjenner i dag.
2. at telepati går begge veier mellom en sender og en mottaker. Man kan altså både sende og få svar.
3. at telepati ikke er påvirket av avstand eller hindringer mellom sender og mottaker.

Dr. Franz Anton Mesmer (1733-1815)^{i, ii} er grunnleggeren av fenomenet «mesmersisme» som er forløperen til det vi i dag kaller hypnose (Intens konsentrasjon, ekstrem avslapping, og suggesjon). Hans teori går blant annet ut på at alle bevegelige objekter er knyttet til hverandre gjennom magnetisme. Han forsøkte å kurere syke mennesker ved hjelp av denne magnetiske kraften ved å sette dem i en hypnotisk transe. Mange ble kurert og skeptikerne ville ha det til at det kun var på grunn av placebo effekten. Mesmer opplevde også at subjektene hans syntes å kunne utføre ting han ønsket av dem uten at han en gang hadde sagt det. Herifra springer teorien om telepati.

Ganske snart opplevde flere psykologer det samme fenomenet hos sine pasienter. Sigmund Freud (1856-1939) opplevde dette så ofte at han måtte ta stilling til det. Hans teori gikk ut på at dette var en primitiv måte å kommunisere på som var gått tapt eller blitt sterkt redusert gjennom evolusjonen, men likevel kunne tas frem under spesielle forutsetninger som for eksempel hypnose.

Telepati ble det første spirituelle fenomenet som ble vitenskapelig testet. Dette ble først utført i 1885 av det nydannede American Society for Psychical Research. Testen gikk ut på at en sender i et rom forsøkte å overføre et to-sifferet tall, en smak eller et visuelt bilde til en mottaker i et annet rom. Den franske psykologen Charles Richet regnet ut den matematiske sannsynligheten for riktige svar og oppdaget at telepatifenomenet også kunne virke uten hypnose.

Eksperimentelle funn

Vanlige mennesker opplever som regel telepati i spontane opplevelser der for eksempel en nær slektning eller venn er utsatt for fare. Det er utrolig hvor mange mennesker som en eller annen gang

bare har «visst» at noen andre er i fare selv om de befinner seg langt unna uten mulighet til kontakt. Informasjonen kan komme i form av bilder, lyd, følelser, hallusinasjoner, drømmer eller visjoner. Dette kan også forekomme mellom dyr og deres mennesker.

Likevel mener mange at alle mennesker bruker telepati i tillegg til de vanlige kommunikasjonsmåtene til daglig uten å være klar over det. Man kan for eksempel vite på forhånd hvem som ringer når man hører telefonen, man kan «føle» hva slags stemning som er i et rom før man faktisk går inn i det og man kan vite hva ektefellen skal si før han eller hun sier det. Vi er opplært til å automatisk mene at dette er tilfeldigheter, men hvis man samler sammen alle de «tilfeldighetene» som skjer over en viss tid vil mange oppdage at det er en svært «tilfeldig» verden vi lever i!

Det er svært vanskelig å bevise at telepati eksisterer og det finnes mange teorier på hva som egentlig ligger til grunn. Det er likevel nok beviser for at det eksisterer et fenomen, men å verifisere det virker vanskelig. Det er mye fordi vitenskapen i dag kun aksepterer fakta man kan gjenskape og forklare. Å gjenskape faktaene er svært vanskelig blant annet fordi telepati er svært påvirket av subjektens følelsesmessige tilstand.

Et forsøk som ble kalt «The Rhine experiment» (av Rhine ved Duke University 1930) går ut på at man viser subjektet kort med fem forskjellige symboler (en firkant, en sirkel, et plusstegn, en stjerne og tre bølgelinjer). Subjektet skal så forsøke å gjette hvordan rekkefølgen er på kortene når 25 kort blir lagt tilfeldig. Forsøkspersonene gjettet riktig mye oftere enn sannsynlig.ⁱⁱⁱ

Når det gjelder forsøk mellom mennesker og dyr har Henry Blake^{iv} gjort mange forsøk på hester. Han oppdaget at hestene sendte bilder til ham og at de kunne motta bilder fra ham. Dermed satte han i gang med telepatiske eksperimenter på dem.

I forsøkene satte han hestene sammen ute slik at de kunne danne bånd til hverandre. Hester danner par som gjerne består av to hester som ser noen lunde like ut og har noen lunde det samme temperamentet. Disse venneparene går på tvers av alder og kjønn. Blakes teori var at to slike par lett burde kunne føle hverandres sinnstemninger og for at Blake skulle godkjenne dem til testen måtte han være helt sikker på at hestene virkelig var på samme bølgelengde. Han valgte kun hester som hele tiden gikk sammen og aldri gikk til andre hester selv for en kort stund. De skulle være så nære hverandre at når han ropte på den kom enten begge eller ingen av dem og han måtte også være sikker på at ikke det var slik at en av hestene hadde et sterkt bånd til ham selv mentalt. (Kunne sees fordi det da ville være større treffprosent den ene veien som tydet på at kun en av hestene var spesielt mentalt mottakelig). Han gjorde en rekke forsøk der han skilte dem fra hverandre og gjorde forskjellige påvirkninger på dem som for eksempel å gi den ene hesten mat (utenom fôringstid) og se hvordan den andre hesten reagerte, eller skremme den ene hesten osv. Resultatene var forbløffende og indikerte at den hesten som ikke ble påvirket likevel visste at vennen ble det.

Et enda mer interessant eksperiment utførte han med sin egen hest Cork Beg som han hadde meget god mental kontakt med. Eksperimentet var ganske enkelt: han skulle bli tilbudt to beholdere med samme mengden mat og Blake skulle dirigere ham til en av dem ved hjelp av telepati. Det faktum at alle hester er enten høyre- eller venstrevridd gjorde eksperimentet litt vanskeligere. Cork Beg vek omtrent 45 centimeter mot venstre på en 10 meter lang linje. Det ble derfor trukket en ti meter lang linje langs midten av døråpningen hans og en beholder ble plassert 6 meter til venstre for midtpunktet og en ble plassert 4 meter til høyre for midtpunktet slik at når Cork Beg gikk ut av stallen var det ingen tendens til å gå til den ene eller den andre beholderen og uten påvirkning gikk han omtrent annenhver gang til venstre og høyre.

For å trene Cork Beg opp til å utføre Blakes mentale kommandoer krevde en del arbeid. Blake måtte være helt på bølgelengde med hesten og helt konsentrert. Under treningen fylte Blake kun opp bøtten han dirigerte mot med mat slik at hesten fortod at den bøtten han ble dirigert mot inneholdt frokosten hans. Hesten gikk til riktig side hver gang.

Da eksperimentet skulle utføres dirigerte Blake Cork Beg vekselvis mot høyre og venstre fem ganger. Derreter dirigerte han hesten mot venstre (hans sterke side) fire dager på rad og så dagen etter mot høyre igjen. Derreter kunne Blake velge hvilken bøtte han ville og Cork Beg gikk dit. De hadde 100% suksessrate på dette forsøket og ville ha akseptert adskillig mindre!

Rupert Sheldrake^v har gjort mange forsøk på dyr. Han var opptatt av fenomenet «dyr som vet når eieren kommer hjem». Hans teori er at alle vesener (mennesker og andre dyr) som dannet en sosial gruppe ville holde en mental forbindelse med hverandre selv på lange avstander. Han mente at dette var virkelige, bokstavelige forbindelser og kalte dem morfologiske felter som også inneholdt iboende hukommelse. Han mente at det er derfor man har såkalt «kollektiv hukommelse» der forfedres vaner, overbevisninger og skikker påvirker nåtidens væremåter både bevisst og ubevisst. Dette er det vi kaller instinkter og ligger tett opp til Charles Darwins tenkemåte^{vi} Denne teorien samsvarer med kvantehologrammet som vi kommer tilbake til.

Sheldrake utførte en rekke eksperimenter men hunder som hadde sterke bånd til eieren sin. Han installerte videokameraer i husene deres for å utelukke all menneskelig påvirkning og filmet dem først noen dager for å se hva slags adferd de viste like før eieren kom hjem fra jobben. Dyrene i forsøkene viste helt spesiell adferd fra en halv time til noen få minutter før eieren kom hjem som for eksempel å løpe til døren, løpe rundt og rundt, se ut vinduet eller grave ivrig på teppet. Han utelot de hundene som ikke viste tegn før rett før eieren kom fordi han ikke kunne vite at hunden ikke hørte eller luktet eieren.

Under forsøket passet han på å la eierne komme hjem til forskjellige tidspunkter og med forskjellige transportmidler og han fikk forbløffende gode resultater som han skrev om i boken «Uforklarlige krefter hos dyr».

Vitenskapelig forklaring

Astronauten og astrofysikeren Edgar Mitchell kaller utenomsanselige fenomener som telepati, klarsynthet, kanalisering, ESP og fremsynthet for «intuitiv informasjon» og mener at et «kvantehologram» er kilden til informasjonen og at mottakeren er i en fasekonjungert adaptiv resonans med objektet som er assosiert til kvantehologrammet. Høres det helt uforståelig ut? Vi får ta en bit av gangen!

Helt siden Platon og Aristoteles levde har det vært nedtegnet observasjoner av mennesker som mottar utenomsanselig eller intuitiv informasjon. Aristoteles og Platon aksepterte at det fantes en ikke-sanselig og ikke-lokalisierbar verden ved siden av den fysiske, men etter Descartes og Newton som avviste hypotesen, bestemte den vestlige fysikken seg for å systematisk ignorere alle bevis på noe slikt. De fremsatte teorien om felter og partikler som påvirket hverandre og forsøkte å forklare fenomener som elektromagnetisme og gravitasjon uten å lykkes. Ikke-lokaliserte kvantehologrammer er den eneste utprøvbare mekanismen, oppdaget til nå, som kan gi oss en mulig forklaring på disse observasjonene i forbindelse med bevisstheten.^{vii}

Hva er så et kvantehologram?

Alle fysiske gjenstander har et resonant holografisk bilde knyttet til den fysiske eksistensen vår. Dette kalles et kvantehologram. Man kan forklare det ved at hver eneste celle, og hvert eneste lille molekyl i kroppen vår sender ut ørsmå biter av energi som til sammen danner et speilbilde av kroppen vår. Mange kaller dette for et lyslegme eller en aura. Disse ørsmå energibitene er «kvanter» og «kvantemekanikk» eller «kvantefysikk» beskriver prosesser som foregår på dette macronivået.

Kvantehologrammet ble i 1992 oppdaget og eksperimentelt bevist av professor Walter Schemp i Tyskland mens han arbeidet med å forbedre teknikken til MRI (magnetic resonance imaging). I 1982 gjorde Alain Aspect forsøk som indikerte det samme.^{viii} Det er et velkjent fenomen at alle fysiske gjenstander sender ut og reabsorberer energi, og Schemp oppdaget at denne energien inneholder informasjon om historien til gjenstanden.

Hvis man antar at dette kan stemme også for store objekter vil det si at historien til en stol, en stein, en hund eller et menneske ligger i kvantehologrammet til gjenstanden.

Dette kvantehologrammet er i følge Edgar Mitchell «ikke-lokalisert».^{ix} Det vil si at man ikke kan lokalisere det i tid og rom, men det ligger knyttet i et enormt energifelt kalt nullpunktsenergifeltet. Dette feltet kan man tenke seg er et enormt spindelvev av energi som går over hele verden, mellom alle stjernene, fyller rommet mellom atomene i kroppen din, og til og med mellomrommet mellom kjernene og elektronene i atomene dine. I dette feltet er alt i hele verden knyttet sammen i et elektrisk, vibrerende og levende nettverk. Nullpunktsfeltet er en teori som ikke er bevist, men flere forskere arbeider med dette.^x Man vet i dag for eksempel ikke hvor i hjernen minnene lagres, og forskere tror at minnene kan være lagret i hver eneste celle i kroppen. Michael Talbot skrev om dette i artikkelen «The Holografic Universe». Han ber oss også legge merke til at vi egentlig ikke vet hva noe slags «felt» er, men etter å ha oppdaget nye felter forsøker vi å beskrive hvordan de oppfører seg og dette gjør dem litt mindre mystiske for oss.

Paul Pearsall har gitt ut en bok med tittelen «The hearts code» der han beskriver de uforklarlige fenomenene som av og til skjer ved organtransplantasjoner. Det viser seg at mottakeren av og til kan få underlige minner som kommer fra donoren. Hans teori går ut på at minnene våre sitter i organene og at hjertet veksler informasjon med omgivelsene på samme måte som hjernen. Et eksempel fra boken hans forteller om en åtte år gammel jente som fikk et hjerte fra en ti år gammel donor som var blitt myrdet. Den lille mottakeren hadde mareritt om natten der hun kunne se morderen. Hun kunne beskrive hvordan han så ut, måten mordet hadde skjedd på, hvilket våpen han hadde brukt og stedet det hadde skjedd i detalj. Hun kunne til og med fortelle hva den myrdede jenta hadde sagt til overfallsmannen før hun døde. Morderen ble funnet og domfelt på grunnlag av hennes uttalelser som viste seg å stemme hundre prosent

I kvantefysikken har man bevist et underlig fenomen som kalles partikkel/bølge-dualitet. Dette ble oppdaget da Thomas Young beviste at lys bestod av bølger og Albert Einstein beviste at lys bestod av partikler. Dette er en uoversiktlig og vanskelig teori fordi fysikerne ikke forstår den. Kan en bølge være en partikkel og en partikkel være en bølge? Dette er et av de mest omstridte problemene i kvantemekanikken og forskerne har måtte gi slipp på sitt «enten-eller»-syn på verden.

Michael Tabolt sier i «The Holografic Universe» at siden alle kjente, fysiske prosesser består av en bølge/partikkel-dualitet er det ikke urimelig å tro at dette også gjelder for bevisstheten vår. Når bevisstheten vår opptrer som partikler virker det som om de er lokaliserte i hjernen vår, men når den opptrer som bølger kan den skape effekter som påvirker på avstand. Denne effekten kalles PK.

Professor i romfartsvitenskap Robert G. Jahn og den kliniske psykologen Brenda Dunne utførte et spennende prosjekt på PK og både prosjektet og laboratoriet Princeton Engineering Anomalies Research Lab (PEAR lab) ble svært berømte etterpå. De benyttet seg av et apparat som kalles en «random event generator» (REG). Det vil si en maskin som skal utløse tilfeldige hendelser. Man ønsket å se om mennesker virkelig kan påvirke maskiners oppførsel.

Gjennom tusenvis av forsøk fant man ut at mennesker ikke bare er i stand til å påvirke maskinene, men at enkelte mennesker har en usannsynlig stor evne til det. Det jeg synes er enda morsommere er at man også fant ut at noen mennesker hadde en usannsynlig stor evne til å få maskinen til å gjøre nøyaktig det motsatte av de de ville! Så kanskje det faktisk er sant at noen mennesker virkelig ikke går overens med datamaskiner!

Teorien er at de frivillige i PEAR lab brukte bevisstheten sin på maskinens bølgelengde. Man kan si at de sendte ut en bølge av intensjonalitet og at denne energien påvirket maskinen. Amelia Kinkade går i boken «Telepatisk kontakt» så langt som til å si at personenes bevissthet gikk sammen med maskinen slik at de og REG ble et eneste stort felt. Dette mener Amelia Kinkade er det vi gjør når vi snakker med dyrene. Man sender altså ikke bare ut bølger, men utvider bevissthetsfeltet sitt til å inkludere dyrene. Vi har alle hørt det: «bli ett med dyrene» og det er det Amelia Kinkade mener at bevisstheten vår bokstavelig talt gjør.

Nils Bohr forsøkte å forklare partikkel/bølge-dualiteten ved å utvikle prinsippet om komplementaritet, det vil si at gjenstander kan ha flere motstridende egenskaper som for eksempel lyset som er både bølger og partikler. David Bohm var ikke fornøyd med dette ortodokse syntet på

kvanteteorien og under sine berømte samtaler med Einstein utviklet han teorier som stemte overens med den ikke-lokaliserte kvanteteorien. Han gikk ut fra at det fantes en et subkvantenivå, altså en enda dypere virkelighet bakenfor kvanteverdenen. Han kalte dette hypotetiske feltet for «Kvantepotensialet», og forutsatte at det gjennomsyret hele verden slik gravitasjon gjør, men at i motsetning til tyngdekraftfelter og magnetiske felter minsker ikke påvirkningen proporsjonalt med avstand! Dette kan forklare hvorfor vi kan snakke telepatisk med mennesker og dyr som er langt unna uten at det blir påvirket av tid eller avstand.

Astronaut og doktor Edgar Mitchell gjorde under romferden med Apollo 14 en rekke telepatiske forsøk med mennesker på jorden nettopp for å finne ut om avstand hadde noe å si. Han konsentrerte seg om 200 sekvenser på tjuefem tilfeldige numre og det var fire mottakere nede på jorden. 40 korrekte svar ville være sannsynlig. To av subjektene på jorden gjettet 51 riktige, og selv om det høres ut som et lite tall er det likevel mye mer enn forventet når man har så mange tall. Det er liten matematisk sannsynlighet for at det kun skyldes tilfeldigheter.

For å oppsummere kan jeg si at en fasekonjungert adaptiv resonans med kvantehologrammet vil si at man svinger i konjungert, det vil si motsatt fase av dyrets bevissthet. Man stiller seg altså inn på dyrets bølgelende og svinger i takt med dyret.

Trenger vi en vitenskapelig forklaring?

I de alternative kretser er det mange som mener at en bør styre unna en vitenskapelig forklaring fordi vitenskapen i seg selv ikke gir et korrekt bilde av verden da man kun «tror» på de tingene som er bevist. Hva som er bevist og ikke forandrer seg hele tiden og «sannheten» er derfor ikke konstant. Jeg mener at det i utgangspunktet holder at vi som arbeider med telepati vet at det virker, men jeg tror at vi ved få aksept for det vi driver med, også på et vitenskapelig nivå, vil kunne hjelpe mange flere dyr og mennesker. Hvis det blir vanlig å ta med dyret sitt til en dyretolk når man har problemer vil man sannsynligvis få bedre samspill med dyrene, oppklare flere misforståelser, kunne unngå mange adferdsproblemer, oppdage sykdommer tidligere og sin ytterste konsekvens redde flere dyreliv. Dette er bare noe av det man kan bruke telepati til. Derfor mener jeg at en vitenskapelig forklaring er velkommen og at det er på tide at samfunnet får inntrykk av at vi virkelig er seriøse og ikke bare en gjeng gale mennesker som enten er kvakksalvere, ser syner, eller enda verre: religiøse mennesker med en overnaturlig gave fra Gud, som vi helst bør tilbe!

i Funk & Wagnalls New Encyclopedia, 1979.

ii Shepard, Leslie A., ed.

Encyclopedia of Occultism and Parapsychology, 3rd ed.

Detroit: Gale Research, Inc., 1991.

iii Forsøket fikk mye kritikk for å ikke være bra nok. Det ble sagt at man kunne se symbolene gjennom kortene hvis de ble holdt opp mot solen, at en medhjelper kunne signalisere hva slags kort det var og at man kunne jukse med å oppgi antall rette svar. Etter at Rhine forbedret eksperimentet ble det sagt at de oppgitte data var et resultat av at man kun publiserte de forsøkene som hadde lyktes og at den virkelige scoren derfor var lavere.

Man oppdaget at tallene ikke var til å stole på fordi subjektene fikk høyere score når de blant annet var kvinner, glade, motiverte og avslappede. Dette gjorde at man forkastet resultatene.

iv «Å snakke med hester» av Henry Blake (1975)

v «Uforklarlige krefter hos dyr» av Rupert Sheldrake

vi «The Variation of Animals and Plants under Domestication» av Darwin

vii E. Mitchell «Nature's Mind: The Quantum Hologram»

viii Benford Ms: «Journal of Theoretic Empirical Evidens Supporting Macro-Scale Quantum Holography in Non-Local Effects»

ix E. Mitchell «Nature's Mind: The Quantum Hologram», «What is the Quantum Hologram»

x E. Mitchell «Nature's Mind: The Quantum Hologram»